



ANDERS & ANETTE
DE LA MOTTE

LOMA PARATIISIN MURHAT

VEHKEILYÄ
AMALFIN RANNIKOLLA

SUOMENTANUT TARJA LIPPONEN

JOHNNY
Kniga

ANDERS & ANETTE DE LA MOTTE

**VEHKEILYÄ AMALFIN
RANNIKOLLA
LOMAPARATIISIN MURHAT
OSA 2**

Suomentanut Tarja Lipponen

**JOHNNY KNIGA
HELSINKI**

Anders de la Motte & Måns Nilsson
KESÄPARATIISIN MURHAT
Kuolema asunonäytössä (2021, suom. 2022)
Antiikkikaupiaan kuolema (2022, suom. 2023)

Anders de la Motte & Anette de la Motte
LOMAPARATIISIN MURHAT
Kuolema Caprilla (2024, suom. 2025)
Vehkeilyä Amalfin rannikolla (2025, suom. 2026)

Ensimmäinen painos

Copyright © Anders de la Motte & Anette de la Motte 2025
Ruotsinkielinen alkuteos: *Intrig i Amalfi*
Bokfölaget Forum, Tukholma 2025
Published by agreement with Salomonsson Agency
Suomenkielisen laitoksen © Tarja Lipponen ja Johnny Kniga 2026

Johnny Kniga
An imprint of Werner Söderström Ltd
Lönrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN: 978-952-362-157-2
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@kniga.fi



HENKILÖGALLERIA

MATKASEURUE

LARA BELMONTE, 46

Matkanjohtaja ja opas, Belmonte Travels.

HUGO LIND, 50

Historianopettaja ja väliaikainen bussinkuljettaja.

GOTTFRID "GOTTE" BYHLÉN, 70

Byhlénin konvehdin (BK) omistaja ja toimitusjohtaja.

EDIT BYHLÉN, 44

Gottfridin vaimo, järjestyksessä kolmas.

BK:n henkilöstöpäällikkö.

CARL BYHLÉN, 43

Gottfridin poika ensimmäisestä avioliitosta.

BK:n varatoimitusjohtaja.

LOVISA STOLPENHJELM-BYHLÉN, 41

Gottfridin tytär ensimmäisestä avioliitosta.

BK:n tuotekehityspäällikkö. Kunnostaa miehensä

Gustafin kanssa Stensättran linnaa.

GUSTAF STOLPENHJELM, 36

Liikemies ja Stensättran linnan omistaja.

SONJA BYHLÉN, 60

Gottfridin toinen vaimo. Tekstiilitaiteilija ja BK:n

hallituksen jäsen.

POLLY BYHLÉN, 34

Gottfridin tytärpuoli toisesta avioliitosta. Joogaohjaaja.

TOM ARONSSON, 69

BK:n talouspäällikkö. Gottfridin oikea käsi.

JACKIE BYHLÉN-MALMBERG, 65

Gottfridin pikkusisar. Karamellikuningattaren omistaja ja toimitusjohtaja.

IAN MALMBERG, 65

Jackien aviomies. Karamellikuningattaren myyntipäällikkö.

VIKTOR BYHLÉN-MALMBERG, 39

Jackien ja Ianin poika. Työssä Karamellikuningattaressa.

POLIISI

BALDASSARE RUSSO, 55

Komisario.

PERJANTAI

Kun ihminen pääsee viimeisen päivän koittaessa käyskentelemään paratiisissa, kokemus on amalfilaisille arkinen, sillä edes paratiisin kauneus ei ylitä heidän kotiseutunsa ihanuutta.

Hotellinjohtaja Pompeo Merola pohti sutkautusta aina kun astui hotellin pääsisääkäynnin tuntumassa olevalle ylimmälle parvekkeelle. Ja aina hän päätyi ajattelemaan, miten totta se olikaan.

Miten *mikään* voisi vetää vertoja hänen ympärillään avautuvalle kauneudelle? Majesteettisille kesänvihreille kukkuloille ja kirkkaansiniselle vedelle, joka näytti sulautuvan taivaan äärettömyyteen. Näkymä oli niin pakahduttavan kaunis, ettei sitä voinut selittää ilman merten jumalia, nymfejä, pyhimyksiä ja ihmeitä.

Pompeo antoi tuulen täyttää keuhkonsa ja silmänräpäyksen hän saattoi melkein tuntea Jumalan läsnäolon. Hän ei voisi ikimailmassa kyllästyä työpaikkaansa.

Hotelli Monastero Santa Rosa oli rakennettu niin lähelle jyrkkien kallioiden reunaa, että valtava kivirakennus näytti pysyvän paikallaan kuin jumalaisen käden varjeluksella.

Muutama lokki kaarteli korkealla lämpimässä ilmassa kuin harkiten, miten päivän viettäisi. Pompeo seurasi jonkin aikaa lintuja ja siirsi katseensa takaisin mereen. Viistosti vasemmalla Salernonlahden toisella puolella häämötti Punta Licosa, joka oli saanut nimensä merimiehiä laulullaan lumonneelta myytiseltä seireeniltä. La Costiera Amalfitana oli neljänkymmenen kilometrin pituinen rantakaistale, jota pittoreskit kylät

täplittivät kuin hohtava helminauha kehyksinään jylhät kalliot, vehmaat sitruunaviljelykset ja kimmeltävä Välimeri.

Alue oli merkittävä myös strategisesti, koska se sijaitsi Eurooppaa, Afrikkaa ja Lähi-itää yhdistävien historiallisten vesireittien kupeessa. Lukemattomat valloittajat olivat vuosisatojen mittaan yrittäneet saada himoitun rannikon väkivalloin haltuunsa. Kreikkalaiset, roomalaiset, arabit, espanjalaiset, ranskalaiset ja britit. Ja voiko heitä moittia? Kukapa ei haluaisi omistaa palaa paratiisista?

Pompeolla itsellään ei ollut vallanhimoisia pyrkimyksiä. Hän oli täysin tyytyväinen, kun sai hallita Amalfin rannikon kenties hienointa hotellia.

Hän laski katseensa hotellin puutarhan vehreille pengermille. Ne laskeutuivat rannan suuntaisesti kohti alimpana välkehtivää uima-allasta, joka näytti milteipä jatkuvan yli jyrkänteen. Aamuaurinko kiipesi yhä ylemmäs taivaalle, ja Pompeon hotellivieraat heräisivät pian. Levänneinä ja valmiina tutkimaan, mitä Amalfin rannikolla olisi tarjottavanaan.

Pompeo vilkaisi rannekelloaan. Oli aika lähteä jokapäiväiselle aamukierrokselle. Hän poistui parvekkeelta ja marssi käytävää pitkin hissille, joka veisi hänet alempiin kerroksiin. Hotelli oli rakennettu rinteeseen ja ylimmän kerroksen pääsisäänkäynti avautui pienelle kylätielle, kun taas alemmat kerrokset johtivat puutarhaan.

Rakennus oli ollut satoja vuosia nunnaluostarina, ja sitä ympäröivät muurit olivat pitäneet ulkomaailman loitolla. Paikka oli omistettu hiljentymiselle ja Herran palvelemiselle. Hotellissa luostarikammiot oli muutettu ylellisiksi asuinhuoneiksi ja sviiteiksi, mutta paksuista seinistä huokui vieläkin hiljaisuutta ja rauhaa, ja se tarttui välittömästi tulijoihin.

Pompeo ohitti vanhan puisen rippituolin, jonka vieressä oli pieni luukku kirkkosaliin. Ennen vanhaan nunnat olivat istuneet rippituolissa ja tunnustaneet syntinsä kuiskaten seinän

toisella puolella kuunnelleelle papille ja pyytäneet Herran anteeksiantoa. Hotellinjohtaja pohti taas kerran sitä, millaisia syntejä sellaiseen paikkaan edes olisi päässyt pujahtamaan. Mutta olihan paratiisillakin käärmeensä.

Mikään ei ollut täysin suojassa pahalta.

Rippituolin vieressä oli valtava ikkuna, josta aukeni näkymä mantereen puolelle. Kohti lehtoja, penkereitä ja taloja, jotka täplittivät rinteitä silmänkantamattomiin. Sieltä näki itse asiassa Ravellon kuuluisiin puutarhoihin asti, ylängön korkeuksiin.

Pompeo ei jäänyt nauttimaan näkymistä vaan jatkoi hissille. Hän tarkasti kulkiessaan, etteivät taulut olleet vinossa eikä pöytien maljakoissa näkynyt nuokkuvia kukkia.

Hississä oli lasiseinä, joten koko matkan alimpaan kerrokseen saattoi kuluttaa merimaisemaa ihailien. Pompeo hyödynsi lasiseinää tarkastelemalla siitä itseään. Hän korjasi solmionsa solmua muutaman millin, jotta se olisi moitteeton.

Pohjakerroksessa hän poistui hissistä ja suunnisti lasiseinäiselle käytävälle. Lasin takana oli hotellin vaikuttava viinikokoelma. Siellä oli pulloja käytännössä Italian kaikilta viinialueilta. Eräät maksoivat huomattavasti enemmän kuin Pompeo ansaitsi kuukaudessa.

Pompeo tarkisti viinikellarin lämpötila- ja kosteusmittarin ja jatkoi hotellin baariin, jossa hän tutki tarkoin baaritiskin. Sen piti kiiltää. Sen jälkeen hän marssi kirjastoon ja antoi katseensa pyyhkäistä kirjahyllyt.

Yksi kirjoista törrötti hyllystä, ja Pompeo nappasi sen käteensä. Teos kertoi Amalfin rannikon kuuluisista leivonnaisista ja makeisista. Pompeo tuli heti ajatelleeksi hotelliin majoittunutta ruotsalaisseuruetta.

Signor Gottfrid Byhlén ja hänen värikäs sukunsa työskentelivät konvehtialalla ja olivat tulleet Italiaan Belmonte Travelsin matkalle.

Seurueella oli ollut juhlava illallinen edellispäivänä. Joku ruotsalaisista oli luultavasti selaillut teosta ja tuupannut sen huolimattomasti hyllyyn.

Pompeo työnsi kirjan paikoilleen ja nyökkäsi tyytyväisenä, koska järjestys oli palautettu. Hän käveli avoimista ovista ulos terassille. Aamuvuoro kattoi ripeästi aamiaista. Pompeo tervehti jokaista nimeltä ennen kuin jatkoi kivettyä polkua kohti uima-allasta.

Luostarin puutarhassa oli aikanaan kasvatettu enimmäkseen niitä yrtejä ja lääkekasveja, joita nunnat tarvitsivat valmistaakseen paikallisille myymiään rohtoja. Sitten puutarhaan oli vakiintunut tarkoin harkittu kasvikkonaisuus. Palmut, oliivipuut ja syressit soivat varjoa, sitruuna- ja appelsiinipuut hedelmiä ja erilaiset kukat tuoksuja ja kauneutta.

Hotellinjohtaja vitkasteli hieman. Höristi korviaan kuulakseen joka-aamuisen lintujen liverryksen, mutta sinä aamuina oli epätavallisen hiljaista. Kaskaiden monotoninen sirtyskin kuulosti vaimealta ja mielteliäältä.

Pompeo rypisti otsaansa ja katsoi taivaalle. Siellä näkyi vain muutamia ohuita untuvapilviä, jotka eivät luvanneet huonoa säätä. Joten mikä oli häirinnyt puutarhan asukkaita? Jokin petoeläin? Näätä tai ehkä kivimuurilla lämmittelevä käärme. Pompeo päätti pyytää pääpuutarhuria tarkistamaan asian ja häätämään kutsumattoman vieraan.

Hän laskeutui äärettömälle altaalle johtavia portaita. Aurinkotuolit olivat täydellisessä järjestyksessä. Kaikki päivänvarjot oli suljettu ja kiinnitetty Pompeon ohjeiden mukaan.

Iso merilokki istui altaan ulkoreunalla ja näytti nautiskelevan näköalasta, joka avautui alas kalastajakylään. Senkö takia pikkulinnut olivat vaienneet? Pompeo läiskäytti käsiään hätistääkseen lokin tiehensä. Lintu soi hänelle välinpitämättömän katseen ennen kuin levitti siipensä ja katosi altaan reunan yli.

Hotellinjohtaja varjosti silmiään aamuauringolta. Tyrrenanmerellä kulki pari tonnikala-alusta kohti horisonttia. Leuto tuuli toi rinteiltä kasvien vehreitä tuoksuja ja suolan tuprahduksia alemmaa mereltä. Liki täydellinen aamu paraatiisissa.

Hän kuulosteli taas lintuja mutta ei kuullut kuin kaskaiden vaimean sirityksen, vaikka lokki oli tiessään.

Pompeo käveli tarkastamaan ruokokatoksen aurinkotuolit altaan pitkän sivun kupeessa.

Taaimmaisessa aurinkotuolissa häämötti jotain, mikä häiritsti hotellinjohtajan aamurutiinia. Siellä makasi joku yllään hotellin kylpytakki ja pyyhe kasvojen peittona.

Hän oli tietenkin aiemminkin törmännyt hotellivieraisiin, jotka eivät kunnioittaneet uima-altaan aukioloaikoja. Joskus jopa öiseen juhlijaan, joka ei ollut löytänyt huoneeseensa, koska oli nauttinut viiniä pari lasillista liikaa. Kummassakin tapauksessa vaadittiin hienotunteisuutta ja diplomatiaa. Pompeo piti itseään tahdikkuuden ammattilaisena.

Hän käveli hitaasti lähemmäs.

Pyyhkeen alle kätkeytynyt henkilö vaikutti kuuluvan juhlijoihin. Viereisellä pöydällä oli puolityhjä lasi ja sen vieressä puhelin.

Pompeo pysähtyi kohteliaan välimatkan päähän ja rykäisi vaimeasti. Pyyhkeen alle kätkeytynyt hotellivieras näytti nukkuvan sikeästi.

Hotellinjohtaja rykäisi toistamiseen, kovempaa.

Ei reaktiota.

Pompeo astui vähän lähemmäs. Hän huomasi, että hotellivieraan käsi roikkui elottomana aurinkotuolista. Maassa näkyi jotain. Eräänlainen kynä ja sen vieressä inhalaattori.

”Scusi”, Pompeo sanoi ja jatkoi. ”Excuse me. Are you all right?”

Ei edelleenkaan reaktiota.

Pompeon sydän oli alkanut jyskyttää. Äkkiä hän havaitsi, että kaskaatkin olivat vaienneet. Oli painostavan hiljaista kuin koko puutarha olisi pidättänyt hengitystä, tarkkaillut häntä ja tuolissa nukkuvaa hahmoa. Ikään kuin koko ympäristö olisi odottanut, mitä tapahtuisi.

Hän nojautui lähemmäs, tarttui hellästi kasvoja peittävän pyyhkeen kulmaan ja nosti sitä varovasti.

Hän näki tyhjän katseen, turvonnet siniset huulet ja niiden välistä pilkottavan kielen. Siinä samassa hotellinjohtaja tiesi, ettei päivästä tulisi millään tapaa mieleinen.

”Dio mio!” Pompeo mumisi ja päästi irti pyyhkeestä.

Hän teki vaistomaisesti ristinmerkin ennen kuin alkoi vapisevin käsin hapuilla puhelintaan.

KOLME PÄIVÄÄ AIEMMIN
TIISTAI

1

UUDEN SEIKKAILUN KYNNYKSELLÄ

Hugo Lind ajoi bussia kohti Napolin lentokenttää. Aurinko paistoi kirkkaalta taivaalta, jonka sinen rikkoi vain Vesuviuksen iänikuinen valkea savuvana.

Liikenne oli kutakuinkin niin kaoottista kuin Hugo oli arvioinut, mutta hän oli harjoitellut pienen turistibussin käsittelyä pari tuntia ja alkoi jo tottua ajokkiinsa. Italialainen ruuhka-aika ei lopulta ollut konstikkaampaa kuin sompailu Norlannin lumisilla teillä. Keskeistä oli suunnittelu, riskien tiedostaminen ja ajoitus. Mausteeksi saattoi heittää hitusen italialaista temperamenttia.

Takapuskurissa roikkumiseen hän ei kyllä ollut tottunut ja pakotti varmaan kymmenennen kerran katseensa pois taustapeilistä ja Fiatista, joka oli kuin liimattu bussin perään. Italialaiset autoilijat tunkivat niin lähelle edellä ajavaa autoa, että puskureiden väliin olisi juuri ja juuri saanut pingotettua pätkän spagettia. Paikalliset kuskit näyttivät suhtautuvan täysin välinpitämättömästi siihen matemaattiseen tosiasiaan, ettei heille jäisi aikaa väistää, saati jarruttaa, jos jotain yllättävää tapahtuisi.

Hugo alkoi oppia, että paras kikka oli yksinkertaisesti välttää katsomasta taustapeiliin, koska se vain hermostutti häntä tarpeettomasti.

Hän oli matkustanut yksin Italiaan juhannukseksi vain joitain viikkoja aiemmin. Matka oli kuulunut vihoviimeiseen

tehtävälistaan, jonka hän oli saanut vaimoltaan kaksi vuotta tämän kuoleman jälkeen.

Hugo oli yhä silloin tällöin surullinen Ceciliaa ajatellessaan, mutta kaksi vuotta oli sopiva aika surra, kuten vaimo oli kirjeessään todennut. Sen jälkeen ei auttanut muu kuin jatkaa elämää.

Ensimmäinen kohta Cecilian tehtävälistalla oli ollut siirtää perheen kesämökki kaksosten kontolle. Maja ja Elias olivat jo aikuisia. Heillä oli aikaa ja taitoja pitää paikasta huolta omin päin.

Toisessakin tehtävässä Hugo oli onnistunut – hän oli varannut pitkään haaveilemansa Italian-matkan. Ja se oli muuttanut hänen elämänsä.

Kolmatta tehtävää hän ei rehellisesti sanottuna ollut kunnolla edes aloittanut, mutta eihän kirjan kirjoittamisen lykkääminen parilla viikolla ollut maailmanloppu, Hugo vakuutteli itselleen.

Ja se neljäs tehtävä. Se oli viime aikoihin asti tuntunut aivan mahdottomalta. Hugo vilkuili viistosti taakseen.

Siinä istui Lara Belmonte, yksi Belmonte Travelsin omistajista.

Juhannuspyhinä he kaksi olivat joutuneet mukaan mysteeriin, kun ruotsalainen turisti suistui alas Caprin julmimmalta jyrkän teeltä. Poliisi oli ollut vähällä kuitata tapauksen tapaturmaksi, mutta Hugo ja Lara olivat heittäytyneet harrastajasalapoliiseiksi ja paljastaneet murhaajan. Ja motiivinkin. *La follia d'amore*. Rakkauden hulluus.

Hugo vilkuili taas naista.

Lara oli Caprin seikkailun jälkeen auttanut Hugoa vuokraamaan pienen talon, josta oli näköala Napolinlahdelle. Siellä Hugo oli ajatellut kirjoittaa kirjaansa kaikessa rauhassa. Laran ansiosta hän oli uskaltanut jäädä Italiaan koko kesäksi. Siksi hän ei ollut voinut kieltäytyä, kun Lara oli pyytänyt

häntä paikkaamaan bussinkuljettajaa Belmonte Travelsin seuraavalla ryhmämatkalla.

Rehelligesti ajateltuna kiitollisuudenvelka ei ollut koko totuus. Hugo piti Laran seurasta. Tämä oli terävä-älyinen ja jännittävä ja sai Hugon nauramaan enemmän kuin aikoihin. Ajatus uudesta seikkailusta Laran kanssa oli houkutteleva, vaikka siihen sisältyi pienen sinisen turistibussin ajaminen Italian liikenteessä ja bussin väriin sointuva paita, jonka rintataskussa oli Belmonte Travelsin logo.

Bussin eteen ahtautui skootteri. Hugo tööttäsi ja pui nyrkkiään niin kuin oli nähnyt italialaisten kuljettajakollegoiden tekevän. Hän tunsu merkillistä tyytyväisyyttä, kun kuski viuhtoi hänelle vimmoissaan kättään.

Aivan kuin kimpaantunut reaktio olisi vahvistanut hänen uuden, lievästi sanottuna yllättävän ammatti-identiteettinsä.

Hän ei ollut enää Hugo Lind, historianopettaja, vaan Ugo Lind, italialainen bussikuski. *L'autista dell'autobus*.

”Ajat kuin italialainen”, Lara nauroi. ”Käännyttään lentokentälle seuraavasta liittymästä.”

Hugo hölläsi kaasua ja noudatti Laran reittiohjeita.

”Kerro vielä vähän matkustajista, joita olemme hakemassa. Mainitsit jotain perheyrityksestä.”

”Byhlénin suku”, Lara vastasi. ”Heillä on konvehtiyritys. Kaikkiaan kahdeksan henkeä.”

”Byhlén vai?” Hugo sanoi. ”Suklaa-Byhlénit?”

”Tiedätkö heidät?”

”Totta kai. Jokaisella ruotsalaisella on Byhlénin konveh-teja makeispöydässä.”

”Makeispöydässä?” Lara kysyi kulmiaan kohottaen.

Laran sujuvan ruotsin takia Hugolta pääsi toisinaan unoh-tumaan, ettei ruotsi ollut Laran äidinkieli.

”Niin, makeispöydässä. Se on sellainen makeilla herkuil-la katettu pöytä kahvin jälkeen, varsinkin jouluna. Nekkuja,

jääsuklaata ja palanpainikkeeksi julmustia. Ja tietenkin Byhlénin perinteinen konvehtirasia.”

”Se on siis eräänlainen perinne?”

”Ehdottomasti. Mutta rehellisesti sanottuna konvehtirasiaista syödään nykyään enää puolet. Byhlénin rasiassa on monta makua, jotka ovat...”

Hugo ohjasi liittymään.

”...vähän vanhanaikaisia”, hän jatkoi. ”Rommirusinaa ja kirsikkalikööriä, joista ei pidä kukaan. Ja uudet maust ovat liian uudenaikaisia. Vadelmamurua, glögimausteita ja muita kummallisuuksia. Ei suosikkimakuja nougat’ta ja maitosuklaata. Ja rasia on aina vain kalliimpi. Miten vaikeaa voi muka olla valmistaa rasiallinen hyvää ja kohtuuhintaista suklaata, josta kaikki voisivat nauttia?”

Hugo pysähtyi punaisiin valoihin ja tajusi, että oli sukeltanut vähän liian syvälle aiheeseen. Byhlénin konvehtirasiat olivat tuoneet hänen mieleensä ne joulut, kun lapset olivat vielä pieniä. Miten nopeasti aika kuluikaan. Kaksoset olivat jo kahdenkymmenenviiden, Maja oli poliisi ja Elias valmistui pian lääkäriksi.

Hugo vilkaisu Laraa, joka näytti huvittuneelta.

”Te ruotsalaiset suhtaudutte näköjään kiihkeästi makeisiin”, Lara sanoi. ”Luin jostain, että te syötte eniten karamellia koko maailmassa.”

”Näin on”, Hugo sanoi. ”Me ruotsalaiset olemme oikeita sokerihiiriä.”

Lara kohotti kysyvästi kulmiaan.

”Sugar mice”, Hugo kokeili englanniksi, mutta jotenkin se ontui. ”Sokerihiiri on makealle perso ihminen”, hän selitti. ”Eli ruotsalaiset ovat oikeita sokerihiiriä.”

”Sokerihiiri...” Lara maisteli sanaa pariin kertaan. ”Hyvä sana, Ugo. Grazie!”

Lara osoitti risteystä.

”Olemme perillä. Pysyttele vasemmalla kaistalla, kaaramme bussien pysäköintialueelle tuolta noin.”

Napolin lentokenttä oli kesäkuukausina yksi eteläisen Euroopan kiireisimmistä, mutta se ei ollut kooltaan aivan tehtävänsä tasalla. Tuloväylä oli pullollaan takseja, busseja ja henkilöautoja, jotka kilpailivat ajotilasta ja harvoista vapaista pysäköintiruuduista.

Melkoisen temppuilun ja tööttäilyn jälkeen Hugo onnistui pääsemään perille. Hän oli itse asiassa tyytyväinen suoritusseensa. Nuorena hankitut bussinkuljetustaidot olivat näemmä tallella, kun hän oli saanut hiukan harjoitella.

Lara katsoi kelloaan.

”Täydellinen ajoitus. Hyvin ajettu.”

”Grazie mille”, Hugo vastasi. ”Sono Ugo Lind. Autista dell’autobus.”

”Bravo, Ugo”, Lara sanoi ja naurahti. ”Pitäisikö meidän puhua keskenämme italiaa matkan aikana? Saisit harjoiteltua kieltä.”

”Certo”, Hugo sanoi ja höysti vastausta eleellä, jonka toivoi näyttävän italialaiselta.

Lara kampasi hiuksensa ja tarkisti lopputuloksen pienestä taskupeilistä.

”Totta puhuen minua hermostuttaa aika lailla”, hän sanoi. ”Tämä on ensimmäinen yritysmatka, jonka olen suunnitellut. Olen jankuttanut vanhemmilleni, että meidän pitää laajentaa toimintaa, mutta he suhtautuvat epäluuloisesti uusiin ideoihin, vaikka ne toisivat uudenlaisia tuloja. Mieluiten kaikki vain saisi jatkua niin kuin aina ennenkin. Mikään ei saa muuttua ja uusi tarkoittaa samaa kuin huono.”

Hän teki ristinmerkin ja pyöritti samalla liioitellusti silmiään. Hugo naurahti.

”Oikeastaan yritän tässä sanoa, että pelissä on paljon tällä matkalla, Ugo”, Lara sanoi. ”Belmonte Travelsin tulevaisuus

on koko lailla meidän käsissämme, joten mikään ei saa mennä myttyyn. Ei mikään, mi capisci?”

Hugo nyökkäsi. Laran äänensävy oli leikkisä, mutta kepeyden alla oli vakava pohjavire.

SITRUUNALEHTOJA, LIMONCELLOA, HERKULLISIA LEIVONNAISIA – JA UUSI, ARVOITUKSELLINEN KUOLEMANTAPAUS.

Historianopettaja Hugo Lind on päättänyt jäädä Caprin-
matkaltaan Italiaan lomailemaan. Kun matkanjohtaja Lara
Belmonte tarvitsee bussikuskia, Hugo tarttuu kuitenkin
empimättä toimeen.

Lara on järjestänyt luksusmatkan Amalfin rannikolle
ruotsalaiselle yrittäjäperheelle. Perheen patriarkan huhutaan
olevan vetäytymässä makeisimperiuminsa johtotehtävistä.

Mutta kenen hyväksi? Ja kuka nousee vallan huipulle?
Ja kuinka pitkälle voi valtataistelussa mennä?

Vehkeilyä Amalfin rannikolla tarjoilee lukijalle
jännittäviä juonenkäänteitä kuin Agatha Christie konsanaan.

Se jatkaa kehitun *Kuolema Caprilla* -teoksen avaamaa
Lomaparatiisin murhat -sarjaa.



JOHNNY
Kniga



www.johnnykniga.fi

84.2

978-952-362-157-2

Kannen suunnittelu: Nils Olsson, oink.se
Kuvitus: Graham Samuels